

GÖRDÜM DUYDUM ÖĞRENDİM...

Esra Naz BAŞARAN



2016'nın Eylül ayında oryantasyonda haberim oldu İlkyar'dan.
Üniversite hayatına başlayıp daha bir ders bile görmeden depoda buldum kendimi.
6 yıl bitti ve neredeyse her yönüne şahit oldum İlkyar'ın ve şanslıyım ki
olmaya da devam ediyorum.

Bunca yılda onlarca projeye gittim,
yüzlerce hatta belki daha fazla çocuk tanıdım
ama bir türlü izlenim yazamadım.
Elim gitmedi yazmaya.
Denemelerim oldu ama hangi anımı anlatsam bilemedim.



İlk projemde ilk tanıştığım çocuk olan Afyonlu İnci'yi anlatsam
ilk kez futbol oynadığım Antalyalı Eylem'in hatırı kalırdı.
Bana gelen ilk mektubun yazarı Konyalı Osman'ı anlatsam
ilk kez elimi tutan Kayserili Kardelen'in hatırı kalırdı.

“Bundan sonra her doğum günümde senin için de dilek tutacağım.”
diyen Ardahanlı Hazal'ı anlatsam
“Sana mutlu olmak yakışıyor.” deyip çiçek veren
Adanalı Muhammet Ali'nin hatırı kalırdı.

İşitme engelli olduğu için benimle tek bir kelime bile konuşmadan saatlerce topaç çevirip,
birlikte gülme krizlerine girdiğimiz Bitlisli Serdar'ı anlatsam
-15 derece soğukta uçurtma uçurmaya çalıştığımız
Sivaslı Mehmet Ali'nin hatırı kalırdı.

Bir günde bana beş tane mektup birden yazan Hataylı Süleyman'ı anlatsam
birlikte saatlerce matematik sorusu çözmeye çalıştığımız
Erzurumlu Polat'ın hatırı kalırdı.

Tüm gün bana Zazaca öğretmeye çalışan Bitlisli Naz'ı anlatsam
sürekli etkinlik odasına gelip her şey yolunda mı diye kontrol eden
Çorumlu Muhammed'in hatırı kalırdı.

Bu liste böyle uzar da gider.

Hepsi daha dün gibi aklımda.

Çünkü hepsi bana farklı şeyler öğrettiler, hayatıma yeni şeyler kattılar.

Çeyrek asırlık hayatımın neredeyse bir çeyreği bu çocuklarla geçmiş benim.

Bu çocuklarla büyümüşüm ben, İlkay'la büyümüşüm.

İlk adımımı attığım o günden beri de her gün İlkay'la büyüyor,
yeni şeyler görüyor, duyuyor ve öğreniyorum.



Mesela ilk defa bir köy okulunu projede gördüm.

Hayatımda yolumun düşeceğini tahmin bile etmeyeceğim yollar,
o yolların ardında bekleyen yüzlerce heyecanlı, pırıl pırıl gözler gördüm.

Toprakla uğraşmaktan nasır tutmuş minik parmaklar gördüm
ve aynı miniklikteki gözlerindeki okuma azmini.



Dünyanın en tatlı diliyle yazılmış mektuplarını gördüm.
Zarfların üzerinde çeşit çeşit el emeği çizimler gördüm.

En güzel gün doğumlarını otobüste, proje yolunda gördüm.
Gecenin üçünde otobüs yüklemesi yapıp
sabahına sanki tüm gece uyumuş gibi bir enerjiyle etkinlik yapan gönüllüler gördüm.



Hiçbir çıkarı olmadan yalnızca bir tebessüm yaratmak için
canını dişine takıp çalışan insanlar gördüm.

Teşekkür etmenin bin bir şeklini duydum.

Derdini tasasını unutup atılmış tatlı kahkahalar duydum.
İlk defa Kürtçe 'seni seviyorum' u duydum.
İnternette, radyolarda duymadığım kadar güzel seslerden türküler duydum.

Etkinlik sonrası çok çalışacağını söyleyen,
yürekten söylenmiş "Söz"ler duydum.

Okula varır varmaz çevremizde yoğunlaşan
heyecanlı fısıldaşmalar duydum.
Aynı seslerden ayrılırken de
ağlamaklı "Hoşçakalın"lar duydum.

Onlarca öğretmenden hayran bırakan başarı hikayeleri duydum.

Yorgunluktan parmağını oynatacak hal olmadığı halde
ekipçe birbirimize yapılan motivasyon konuşmalarını duydum.

Her proje sonrası dönüş yolunda yapılan izlenimlerde
arka arkaya sıralanan "iyi ki"ler duydum.



"Gitmeseniz olmaz mı?" sorusunun
cevaplaması en zor sorulardan biri olduğunu öğrendim.

Kendimden yaşça küçük çocuklardan bir şey öğrenebileceğimi düşünmezdim,
en önemli şeyleri onlardan öğrendim.

Çocuklarla iletişim kurmanın aslında zor olmadığını,
en ilginç sohbetleri çocuklarla yapabileceğimi öğrendim.

Bazen bir şeyler paylaşabilmek için
aynı dili konuşmaya bile gerek olmadığını öğrendim,
hatta konuşmaya bile gerek olmayabileceğini.

Çocukların inandıktan sonra
kafalarına koydukları her şeyi yapabileceklerini öğrendim.

Mutlu olmanın en güzel halinin
başkalarını mutlu etmek olduğunu öğrendim.

Belki de en önemlisi aynı amaçla yola çıkmış
bir grup insanın neler başarabileceğini öğrendim.
Bir de bunun daha başlangıç olduğunu...

Daha göreceğimiz,
duyacağımız ve
öğreneceğimiz
çok şey,
yapacağımız çok iş var.

Hüseyin Hocamızın yıllar önce gönderdiği,
hala arada açıp açıp baktığım bir resimde yazan yazıdaki gibi:

*“... Yapacak çok işimiz var.
Daha güzelliğe,
İyiliğe,
Her gün yeniden başlamaya inanan
Çocuklar büyüteceğiz...”*

Esra Naz Başaran

